Aki árt mond, mondjon bért is!

Ludas Matyi

I. évfolyam, 2. szám.
Budapest, 1945 május 27.

SZATIRIKUS HETILAP

Ára 2 pengő

Keddig érvényes közmunkarendelet a 10. oldalon!

ÖSSZEFOGÁST!

Irta:

RAJNISS FERENC

Mondják, hogy Harun al Rasid álruhában bujk..., akarom mondani járkált a nép között. A nagy magyar ugaron az álruha eddig ismeretlen volt. A pluto-liberális - kapitalista - bosevista-demokrata zsidóság, mely akkor jött ide, amikor még itt se volt, mindig megakadályozta, hogy az álruha népi viselet legyen. Mi, gerinces jobboldali magyarok, akik új életet kezdünk az ősi osztrák rögökön, viseletvizsgálatot tartottunk. Igaz lelkünkkel határoztunk úgy, hogy ezután, mi jobboldaliak, csakis álruhában járunk. Mi meg fogjuk ismerni egymást és ez a fő! Nem helyezünk súlyt arra, hogy mások is megismerjenek! Nem hajhásszuk a népszerűséget. Maradunk a háttérben, de összefogást hirdetünk!

Összefogást!

És kitartást! Mert ez a fontos! Az én munkáséletem során nem egyszer a kitartás tartotta bennem a lelket. Az, hogy az én embereim kitartottak. Tüzönvizen keresztül, mindenáron kitartottak. És a nők is kitartottak. Különösen egy nő tartott ki. Évekig tartott ki engem! Tehát kitartást! És összefogást!

*

Örömmel regisztráljuk, hogy Rajnisst és néhány társát máris összefogták.

Igazolási eljárás

— ... és mivel tudja igazolni, hogy Ön nem volt zsiráf?

Mi tagadás, atyámfiai, nagyon nem tetszik nekem a Meskó Zoltán esete, aki öt esztendőt kapott azért, amiért öt golyó se lett volna sok. Nekem aztán igazán nem lehet a szememre vetni, hogy nem kedveltem a tréfacsináló embereket, de csak a helyén mindenkit: aki jó tréfát csinál, azt a pipatóriumban, s aki olyant, amilyent a Meskó Zoltán, azt inkább is az akasztófán. Általában nem volt jó, hogy a helyeket azelőtt elcserélték: a hülyéket elküldték a parlamentbe, a józaneszű politikusokat meg a börtönbe.

És ne mondják most, hogy bolond lyukból bolond szél fuj, ezt akkor kellett volna mondani, biró uram, amikor a Meskó Zoltánoktól fujt a bolond szél és vihar lett belőle és élő embereket söpört el és senkinek esze ágában nem volt a bolond lyukat betapasztani. S hogy most csak öt évre tapasszák be, abba én nem egyezem bele. Mit gondolnak? öt év mulva már újra szükség lesz a bolond lyukakra? Nem olyan szelek fújnak, biró uram.

És ne feledjük el, hogy úton vannak hazafelé a Beregfy, meg a Rajniss, meg a báró Kemény. Már köszörülik is az eszüket, hogy mit fog mindegyik mondani. A Kemény azt mondja majd, hogy ő nagyobb szamár volt, mint a Meskó, neki hát még kevesebb büntetés jár. A Beregfy meg hivatkozik arra, hogy neki még nem jött meg az esze, mikor honvélelmiminiszter volt, mert akkor még nem volt ötvenéves és a svábok-nak, mondás szerint, csak ötvenéves korukban jön meg az eszük. És a Rajniss kijelenti, hogy amit ő csinált, az tisztán őrültség volt s hogy lehet egy tisztességes demokráciának — pedig ő vigyázni akar a demokrácia becsületére — egy nyilvánvaló őrültet büntetőjogi felelősségre vonnia?

Nem, nem, atyámfiai, mi nem szeretjük, ha a bíróság viccel. A bíróság legyen komoly és ne legyen szükkeblű: ne sajnálja a kötelet azoktól, akik megérdemlik.

A tréfát pedig bizza rám, aki maradtam,

a régi, de igazságos

Ludas Matyi

Elveszett 20 vagón arany az Eötvös-utca és a Rákóczi-út között

— *A „Ludas Matyi" tudósítójától.* —

Örömmel olvastuk a **„Kis Ujság"** folyó hó 18-iki számában, hogy a Szálasiék által elrabolt 70 vagón aranyat Ausztriában megtalálták. Ezzel szemben a délutáni „**Világ**" már csak 50 vagón aranyról tud elszámolni.

Nyilvánvaló tehát, hogy a hiányzó 20 vagón arany a „Kis Ujság" Eötvös-utcai és a „Világ" Rákóczi-úti szerkesztősége között kallódhatott el.

Az eset mindenesetre kellemetlen, nem azért, mert 20 vagón aranyról van szó, de ilyennek manapság nem lenne szabad előfordulnia. Ezúton is felhívjuk a becsületes megtalálót, hogy a 20 vagón aranyat adja le a „**Kis Ujság**" szerkesztőségében a portásnak.

Hangtalan Heti Híradó

Ezennel igazoljuk!

AZ ÉRVÉNYESÜLÉS KISKÁTÉJA

I.

— Szervusz, te is így szabadon? Nem félsz?

— Kérlek, már igazoltak!

— Szerencsés ember vagy. De tudod, én egy kicsit exponáltam magam. És két bőrönd zsidóholmit sem adtam vissza. Eladtam húszezerötszázért a tartalmát. A bányamérnöki hivatalban is járt október 15.-e után a szájam. Azután parancsnok voltam egy zsidó munkatáborban is. A gazdasági hivatalt vezettem. Hiszen tudod mire gondolok. Fel is jelentettem néhány sárgacsillagost. Besúgtam, hogy gazdagok és ezüstöt rejtegetnek. Szóval félek. Rágyujtsz? Valódi regalitas. Neked elárulom, még abból a zsidó bőröndből való. Meg tudsz nyugtatni, kérlek?

— Ne ijedj meg figyelj ide...

II.

— Na sikerült?

— Szenzációsan. Követtem tanácsodat. A két bőröndre kijelentettem hogy visszaadtam, ami igaz is, mert, mint tudod, húszezerötszázért adtam el és ötszázat visszaadtam a huszonegyezerből A bányamérnöki hivatalban földalatti mozgalmat szerveztem. Na hallod, négyszáz méterrel a föld alatt dolgoznak embereink. Érdemeim közé tartozik, hogy hatszáz zsidónak adtam enni. Már mint a munkatáborban. A sok leves direkt jót tett a gyomruknak. És a besúgás, feljelentés? Hogy értékek maradtak sárgacsillagosoknál? Előnyös jelentést készítettem a sokat szenvedő zsidókról. És kérlek döntő tényező volt a regalitas is. Rágyujtasz? Van még belőle A bizottságnál azt mondtam hogy nem bírom a szivart. Már mint a regalitást. Ezt kis betűhibával ejtettem ki. Legalitást mondtam. Illegalitást... Hogy illegalitásban éltem. Meg is dicsértek! Na szervusz.

III.

— Gratulálhatsz öregem.

— Mihez?

— A vállalat engem delegált az igazoló bizottságba.

Palásti László.

Mit szólsz hozzá, kérlekalásan

hogy most már végérvényesen kijön ez az izé a hogyhívjákok ügyében... szóval az a közmunka dolog... vagyis az a rendelet, kérlek.

— Na igen kérlek, nagyon helyes, elvégre ez a szegény ország nem épülhet fel magától, kérlek...

— Hogy-hogy kérlek? Szóval te is dolgozni fogsz?

— Nekem speciel van egy igazolványom, hogy én vagyok az országos hogyhívják egyik főizéje és mint ilyen fel vagyok mentve minden közmunkától!...

— Nekem három ilyen igazolványom van, kérlek, de ezek most állítólag nem lesznek érvényesek...

— Akkor tiltakoznunk kell, kérlek!... Különösen a mai világban! Mert azt abszolút antiszociálisnak tartom, kérlek, hogy magunkfajta ember eldolgozza a munkát a professzionisták elől!...

— Kiket nevezel te professzionistáknak, kérlek?

— Akik abból élnek, hogy dolgoznak!

— És mi tulajdonképen miből fogunk élni, kérlek?

— Tudod, kérlek, én konzervatív vagyok és ezáltal sikerült a vagyonom átmenteni.

— Azáltal, hogy konzervatív vagy? Ezt nem értem, kérlek...

— Na igen, kérlek, mikor a közvélemény azon vitázott, hogy ki a nagyobb hadvezér, a Montgomery, vagy a Rommel, én még mindig csak a Napóleonban bíztam!... Hát én most bemegyek a pártba, kérlek...

— Én is belépnék valami ilyesmibe, kérlek, de mégis szeretném tudni, mik azok a demokraták?

— Azok is emberek kérlek... Csak másfélék! Azoknak olyan a telefonkönyv, mint nekünk a Góthai Almanach...

— Ez nagyon érdekes, kérlek... És a fene egye meg, kérlek, ezt a demokráciát is tudni kéne már, hogy micsoda, ha már egyszer kitalálták... Te talán tudod, kérlek?

— Ugy approximative... Annyit már tudok, hogy nem nekünk találták ki!... Szervusz, kérlekalássan!...

— Szervusz, kérlekalássan!

GÁBOR ANDOR:

Fohászkodás

Az elsötétítésnek vége,
Tehát világosság van itt;
Ez az elmélet bölcsesége,
De a gyakorlat mást tanít.
Az utcán égnek már a lámpák,
De vannak még sötét fejek,
Ezt tartós állapotnak szánták
Egész népünknek némelyek.

Sötétség kedvelője jó sok
Akad bizony, függöny mögött;
Reakció, reakciósok
Még nem halottak, bár dögök.
Sötétséget keres, ki bujkál.
S kinek szándéka van sötét,
Jó Vas, villanyt hiába gyujtál:
A piacok még feketék.

És van sok más fekete még itt,
Szív, elme, óhaj és kedély,
Számos sötétség, földtül égig,
Bár nincsen rája engedély.
Mindnek nem imponál a villany,
A vak homályt ők kérlelik:
„Valahogy innen el ne illanj,
Legyen sokáig éjjel itt!"

Ó Vas Zoltán, fővárosunknak
Csorbátlan polgármestere,
Kinevezünk fény-gyárosunknak,
De csapj egy kissé Pestre le:
Ki magadért már úgy kitettél
A legnehezebb helyeken,
Ki a gyomrokon segítettél,
Segíts most már a fejeken.

— Végre!!... Ezt is megértem!! Megnyílt a Gellértfürdő!...

Igazolóbizottsági ülés közben

— El kellene mennem egy szemorvoshoz, kérlek szépen.

— Miért? Mi bajod?

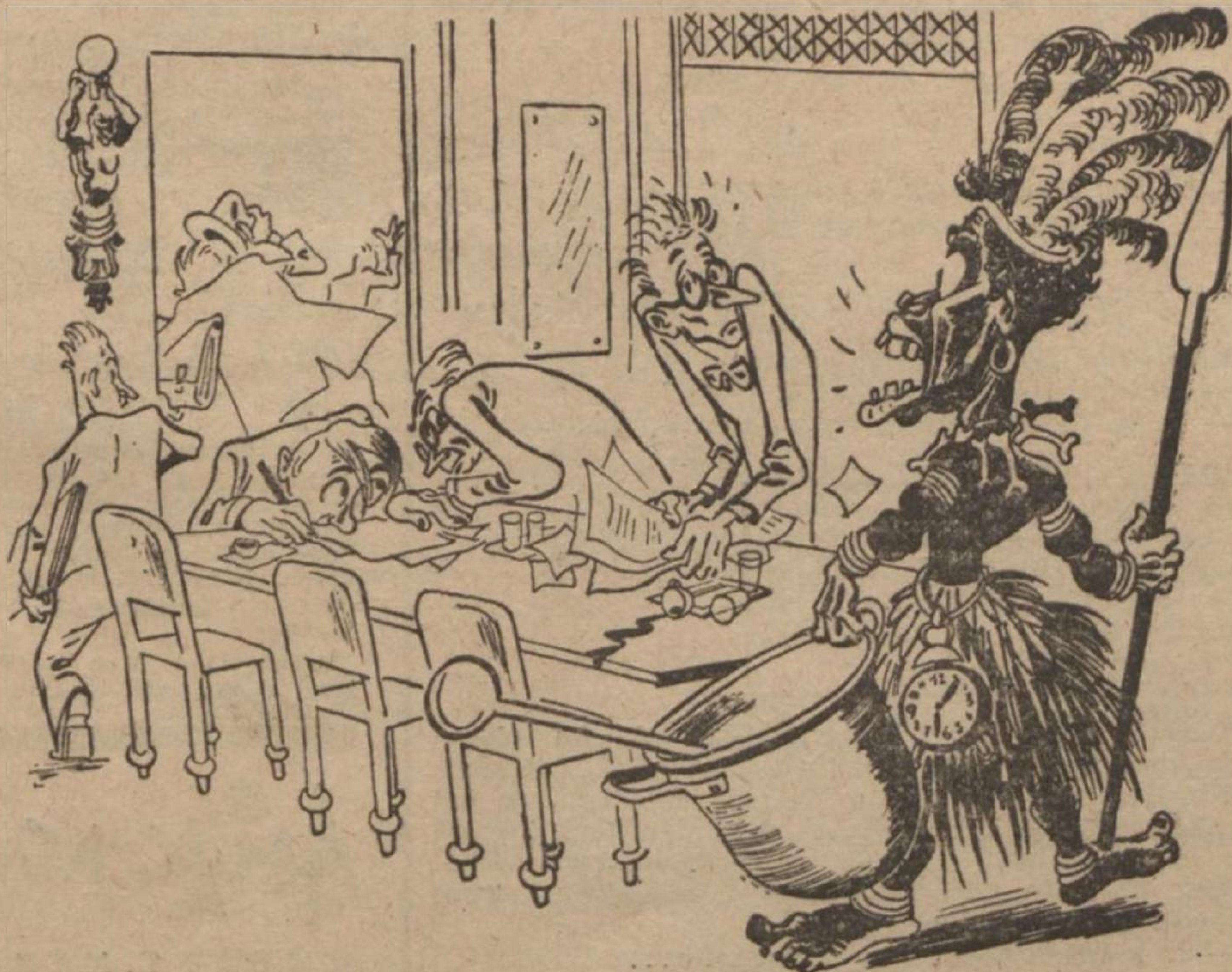
— Ha a jövőmre gondolok, könnyezik a szemem...

Kombinált üzlethelyiség

Minden házban vannak házasságra lépett üzlethelyiségek. A selymet együtt árulják a selyemcukorral, a cipőt a mankóval, a gyógyszert a baltával. A legtökéletesebb üzletmegosztás a körúton van. Egy espresso társult egy optikussal. A szendvicseket és az espressokávét mindjárt nagyítóval lehet megnézni.

Kikérik a háborús bünösöket!

Nigéria köve.e a New-York kávéházban

— Maguk a „négerek", akik azokat a szörnyű filmeket írták? Háborús bünösök! Kövessenek!

Azt kérdezi, szeretve tisztelt urambátyám, miként lehetséges az, hogy a nyilasok, akik mindenben benne voltak, most azt mondják, hogy semmiben sem voltak benne, semmire sem emlékeznek s olyan ártatlannak játszák meg magukat, mint a frissen esett bárány, vagy a maszületett hó. Majd én megmagyarázom:

Mihály bácsi egy fazekat ad kölcsön a komájának. Mikor a fazekat visszakapja, az el van törve. A jó Mihály kártérítést követel, de komája nagyot nevet rajta. A karakán Mihály bácsi erre a bíróhoz megy.

Ott a koma ekként védekezik:

— Először is: én Mihálytól semilyen fazekat nem kaptam kölcsön. Másodszor: mikor ő a fazekat nekem kölcsönadta, az már törött volt. Harmadszor: én a fazekat neki teljesen ép állapotban adtam vissza.

— A nácik a leigázott népekkel akarták megmenteni az uralmukat. Hogyan gondolkozhattak erről a népek? Majd én megmagyarázom:

— Jancsika egy nagy vödörrel nyargal az utcán eszeveszttten. Szembejön vele egy ismerős bácsi:

— Hová rohansz azzal a vödörrel, Jancsika?

— Jaj, szaladok, ég az iskola!

— Na és mit viszel abban a vödörben?

— Benzint.

Mindnyájan panaszkodunk, hogy nem tudunk megélni a fizetésünkből és mégis élünk. Hogy lehet ez? Majd én megmagyarázom:

Megyek, mendegélek a napokban a Teleki-téren a kedvenc ludammal. Egy üzleten a következő táblát láttam:

HASZNALT NADRAGOT
A LEGDRAGABBAN VESZEK

Alatta viszont másik tábla volt:

HASZNALT NADRAGOT
A LEGOLCSÓBBAN ELADOK

Itt, mondom, ellentmondás van, amit még én se tudok megmagyarázni.

Bementem hát és megkérdeztem:

— Mondja, boltos úr, miből él maga?

— Hogy miből? Abból, hogy vasárnap zárva tartok.

Egyes nyilasok, akiknek mondjuk csak tíz gyilkosság terheli a lelkiismeretét, azzal védekeznek, hogy de azért ők valakit bujtattak ám a nehéz időkben. Hogy is van csak ezzel? Majd én megmagyarázom:

Temetik a sötétlelkű hivatalfőnököt, aki évtizedeken át szívta buzgón az alkalmazottai vérét. A sírnál valakinek gyászbeszédet kellene mondania, de még véletlenül se tud róla senki semmi jót mondani. Az ügy már kezd kínossá válni, végül is odalökik az egyik kollégát. Az egy pillanatig ijedten áll, aztán felcsillanó szemmel mondja, miközben a meghatottságtól elcsuklik a hangja:

— A spenótot azért nagyon szerette...

A BÉKE ANGYALA: Hogy van kedves Földgolyó?
FÖLDGOLYÓ: Most már kicsit jobban vagyok!

A Demokrácia-espressoban

(A két békebeli hölgy beszélget.)

Buksi (sóhajt): Ez az átalakulás bizony három kasztra szakította a pesti dámákat!

Szöszi: Hogyan?

Buksi: A nők egyharmada espressotulajdonos lett, másik harmada kiszolgálókisasszony, harmadik része espresso-vendég. Milyen buták vagyunk mi ketten, hogy vendégek lettünk. Okosabb lett volna tulajnak felcsapni, hiszen úgyis egész nap az espressoban ülünk.

Szöszi: De már nem sokáig. Megnyílik a strand!

Buksi: Milyen szép lesz! Mit gondolsz, Nidossy testvér, visszajön kabinosnak és masszőrnek?

Szöszi: Nem hinném, ő már egész Budapestet alaposan megmasszírozta. (**Belépett egy markáns arcú „gentleman".**) Nézd, Tibor! Nagy idők tanuja!

Buksi (**csodálkozva**): 48-as honvéd?

Szöszi: Csak 28-as. Azért nagy idők tanuja, mert ezekben a nagy időkben állandóan tanuskodik. Nincs olyan igazolási eljárás, ahol ne ő volna a tanu. (**Indul**).

Buksi: Hova mész, szívem?

Szöszi: Annyi komissióm van. Előre únom, hogy sorba kell állni.

Buksi: Hol?

Szöszi: Ezrest váltok fel. Pedig sajnálok tőle megválni. Képzeld, Imrédy autogrammja van rajta. Az még valamikor sokat érne...

Buksi: Kinek?

Szöszi: Például Imrédynek. Tudod, hogy mennyire szeretné ő látni egy év múlva saját autogrammját? Te hová mész?

Buksi: A Madiszba. Demokrata Ifjak Szövetsége! Ugye sikkesen hangzik!?

Szöszi: Ne menj oda szívem. Azt még elhiszik rólad, hogy demokrata lettél, de azt kevésbé, hogy ifjú vagy.

(Stella)

NEHÉZ MEGHALNI

Erzsike, az én imádott Erzsikém elhagyott.

Elhatároztam, hogy megölöm magam. Erzsike elhagyott, a tetejébe még náthás is vagyok — minek éljek?

Lefeküdtem a gázcsap elé, kinyitottam és vártam a halált. De nem jött. Csak üzenetet küldött a lapok útján: menjek át a Lágymányosra, ott találkozhatunk. Megy a fene! Hiszen itt a Duna!

Kimentem a Ferenc József-hídhoz. Turul nincsen. Minden híd le van zárva. Elhatároztam, hogy a partról ugrom a vízbe. Mielőtt beugrottam volna, elkaptak és elvittek háromnapi közmunkára.

Mit tegyek? Ezt a dolgot mégis nyélbe kell ütnöm. Volt két fegyverem: az egyiket beszolgáltattam, a másikat elcseréltem 5 deka túróért. Az emeletről leugrani sose volt nekem szimpatikus. Lefeküdtem a Körúton a villamossínre: egy félóráig nem jött a 6-os. Lefeküdtem a nagyvasúti sínre, aznap nem indult a vonat. Az is szándékomban volt, hogy római módra ölöm meg magam: beülök egy kád forróvízbe és borotvával felvágom az ereimet. De honnan veszek tüzifát?

Egészen el voltam keseredve. Szinte elment a kedvem a meghalástól.

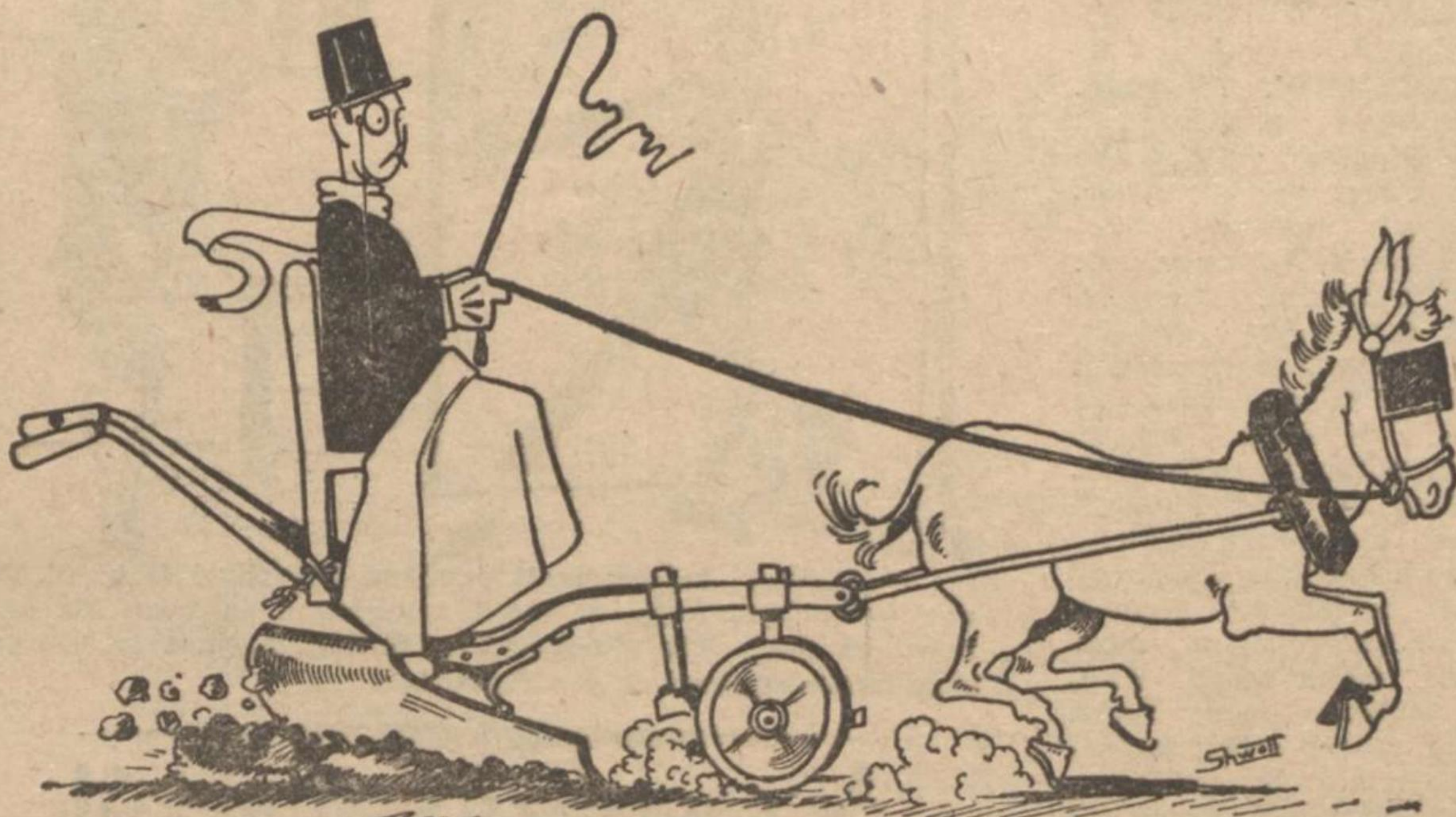
Ekkor támadt egy életrevaló, helyesebben egy halálravaló ötletem. Meg fogom öletni magamat. Így kezdődött el újabb kálváriám.

Félrehívtam a házmegbízottat és közöltem vele bizalmasan, hogy nyilas vagyok. Erre visszasúgta nekem, hogy ő is az. Kimentem az utcára nyilas karszalaggal és azt kiabáltam: „Kitartás, éljen Szálasi!" Bevittek a Lipótmezőre és ott tartottak két hétig. Végül sikerült magam bevitetnem a rendőrségre, ahol tárgyalás alá vették ügyemet. Itt előkerült egy Schwartzkopf nevű egyén, akit soha életemben nem láttam és aki azt vallotta, hogy hónapokig bujtattam a családjával együtt. Erre elengedtek. De nem adtam meg magam. Névtelen leveleket írtam magam ellen, kiszerkesztettem magam az ujságban. Végre letartóztattak és két hét múlva nagy protekcióval kötél általi halálra ítéltek.

Azóta itt ülök a cellámban és reménykedve lesem az ajtót: talán, talán értem jönnek. De nem. És telnek és múlnak a napok és nem történik semmi. Hogy miért? Ki érti ezt? Akasszanak fel, ha én értem.

— derbé —

A föld azé, aki megműveli!

— ...hát mi majd megműveljük!

Hónapvégi jókivánságok

Az új lakásrendelet értelmében még hálni se járhasson beléd a lélek.

*

Régi haragosoddal találkozz össze az utcán, amikor éppen nyilas-közmunkára visznek.

*

Ruháid eladogatásából élj és a Népügyészség érdeklődjön *viselt dolgaid* iránt.

2 távirat a 7-ről

I.

LUDAS MATYI

BUDAPEST

Születésnapja alkalmából fogadja kartársi üdvözletemet. Őszintén mondhatom, könnyeim potyogtak a nevetéstől.

KROKODIL
viccujság
Moszkva

II.

NÉPBIRÓSÁG

PEST-MEGYE
Enyhe-major
Ötév pusztán

Meskó ítéletről értesültem. Ha Zoli biráit kaphatom, azonnal hazaindulok.

KOLOZSVÁRI BORCSA

Csak egy lap a

VILÁG

A Világban, a polgári demokrácia lapjában olvassuk, hogy „a rendőrség letartóztatta Kass Endre szélső baloldali ujságírót, aki Kolosváry-Borcsa hétfői lapjának, a Hétfőnek volt főszerkesztője és a Függetlenségnek segédszerkesztője". A híradásban nyilván valami tévedés van, mert a demokratikus Magyarországon nem szoktak letartóztatni szélsőbaloldali ujságírókat. Ellenkezőleg — a nyilasokat és nácibérenceket vonják felelősségre. Lehet, hogy a Világnál nem tudja a szélsőbalkéz, mit csinál a szélsőjobbkéz...

Itt az olcsó cukorrépa

— Hogy a cukorrépa?

— Negyven pengő kilója.

— Ilyen drága?

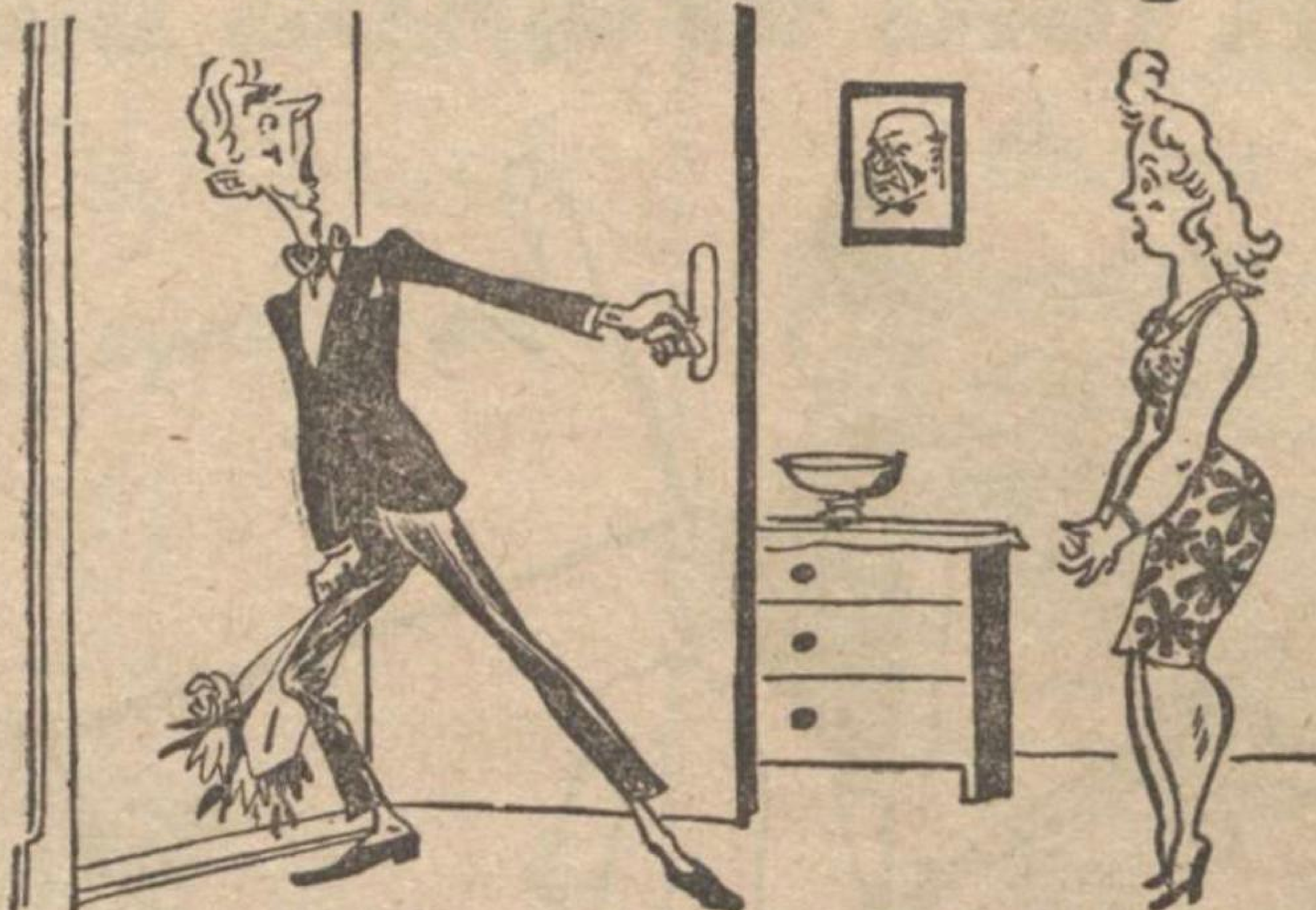
— Ez magának drága? Egy kiló cukor 420 pengő és nálam ugyanez répával együtt csak negyven.

Kis természetrajz

1.

A KAMÉLEON. (Chamaeleontidae) a féregnyelvü gyikok *(Rhiptoglossa)* alrendjébe tartozik. Azért nevezik féregnyelveknek a csoportot, mert tagjai előszeretettel mondanak rosszat másokról. Ügyesen kúsznak és minden eszközt, minden alkalmat megragadnak ahhoz, hogy mind magasabbra jussanak. Nyelvük kehelyforma duzzadása ragadós nyálkával bevont, ami kiválóan alkalmas hizelkedési müveletek végrehajtására. Két nagy szemüket egymástól függetlenül, minden irányban mozgathatják, náluk tehát nemcsak a jobbkéz nem tudja, hogy mit csinál a bal, hanem a jobbszem sem ismeri a balszem tevékenységét. Egyik főtulajdonságuk az, hogy a bőrükben levő festéksejtek segitségével szinüket villámgyorsan változtatni tudják, s mindig a környezethez igyekszenek idomulni. Nyolcvanöt fajtájuk ismeretes, amelyek közül kettő Indiában, a többi Afrikában él. Ujabban hazánkban is feltünően elszaporodott az a kaméleonfajta, amely kezdetben fehér szint játszott, azután barnát öltött, majd zöldet, míg most piros szint próbál felvenni. Ez a fajta a legkártékonyabb. Ki kell irtani.

Egészen a Kúriáig

— Szóval kikosarazott engem, Mancika! Hát jó! Vegye tudomásul, hogy én majd beszélek a papával! És ha ő nem ért meg, hát elmegyek a házmegbizotthoz is! De van még tömbmegbizott is a világon!

A cseresznyemagról

Irta: dr. Aninger Wental

— A Ludas Matyi orvosi cikke —

A cseresznyemag egyidős magával a cseresznyével. Már a régi görögök is ismerték. De csak 1874-ben deritette ki Fusson, a híres svéd biológus, aki Grösstesorgban élt, hogy a cseresznyemag 53 százaléka tiszta kliniumot tartalmaz. A klinium az a vegyület amely lehetővé teszi a bárzsinglepra betokozódását. Tahitiban végzett kisérletek kimutatták, hogy azoknál, akik a magot kiköpik, ez a súlyos betegség egyáltalán nem, vagy csak nagyon későn tokozódik be.

A kultúra tévedése, hogy általában magát a cseresznyét eszzük meg és a magot köpjük ki. Milyen ösztönös a gyermek, amidőn lenyeli a magot!

Az ideggyógyász elmeorvos szemével nézve a dolgot csak azt mondhatom: sokgyermekes anyák! Etessetek minél több cseresznyemagot gyermekeitekkel! *Dr. A. W.*

Nem közölhetők:

Megölte az áram

— Saját tudósitónktól —

Halálos baleset történt tegnap a Teleki-téren. Kapor Leó gyári munkás cipőt akart vásárolni Vilcsek Ede üzletében. Amikor meghallotta, hogy egy pár cipő 3500 pengőbe kerül, a szívéhez kapott és holtan esett össze.

A szóban forgó cipő, a helyszínre kiérkező rendőrfogalmazó kérdésére, (hogy mi történt?) bűnbánóan válaszolt:

— Megölte az áram ...

Ma behívtak közmunkára,
s dolgoztam is, én úgy éljek,
nem kis dolog volt kijárni
a — közmunkamentességet.

★

Egy tanárt, ki nyilas volt,
a kultusz nem igazolt,
vigasztalták eleget:
csak tévedés lehetett ...

50 vagón magyar aranyat találtak Salzburg mellett. A MÁV kérelme:
az aranyat megtarthatják,
csak a vagónokat küldjék vissza!

Nincs lakása?

Igényeljen!

I. fejezet

A Kösó-utca 4-ben laktam húsz éve. Ez a ház az ostrom alatt kissé megsérült. Tegnap egy lovaskocsi vágtatott el a ház előtt, mire az egész ház összedült. Rögtön láttam, hogy lakást kell keresnem. A romok alól kihalásztam a kalapomat a fejemre tettem és elsiettem az elöljáróságra. A portás a XXIX./F. ügyosztályra utasitott. Itt megtudtam, hogy a dolog roppant egyszerü. Kérvényt kell irnom 4 példányban, meg kell neveznem, hogy melyik üres vagy elhagyott lakást igénylem és kész. Máris beköltözhetek. Fütyörészve távoztam. Ez igen!

II. fejezet.

Bevittem a kérvényeket. Remekül sikerültek, Thomas Mann sem irhatott különbeket. Kiderült, hogy az a Lapát-utcai lakás, amelyet kértem, nem utalható ki, mert sohasem laktak benne, s így nincs akitől elvegyék. Egyébként a kérvények rosszak, mert kevés bennük az új bekezdés. Ezenfelül pedig alá kell iratnom őket a házbizalmival, a tömbparancsnokkal, vagy egy olyan személlyel, illetve testülettel, amely, vagy aki helyhatósági és együttes láttamozási — de ez nem tartozik ide.

Mindezeken felül bizonyitanom kell, hogy a Kösó-utcai ház összedült. Csatolnom kell a kérvényekhez egy-egy darab háztörmeléket, GEM-kapoccsal odaerősitve, két tanu igazolásával, hogy valóban a Kösó-utca 4-ből valók, mert sokszor megesik, hogy hamisitják a törmeléket. Ha beviszem az így felszerelt kérvényeket és megnevezek egy másik lakást, azonnal beköltözhetem, mert egyébként jogosult vagyok.

III. fejezet.

Találtam egy elhagyott nyilas lakást a Ménkü-utca 6-ban. Újból megirtam a kérvényeket, s most már teljesen felszerelve, egy kis kézikocsin elhúztam az elöljáróságra. Úgy látszott, hogy minden rendben van.

— Kié volt ez a lakás? — kérdezte a lakáshivatali ügysegédtiszthelyettes.

— Malcsák Benő pártszolgálatosé, aki megszökött Pestről.

— És honnan tudja, hogy nyilas volt?

— Ott a házban is lelőtt három zsidót.

— Ez semmit sem bizonyit. Neró 2000 zsidót öletett le, és megsem volt nyilas.

— De ez a Malcsák zöldingben járt és biztos tudomásom van róla, hogy nem volt római császár.

— És hátha csak viccből lőtte le őket? Bizonyitania kell, hogy nyilas volt. Én is zöldingben járkáltam, mégis itt vagyok.

IV. fejezet.

A kérvényekhez GEM-kapoccsal csatoltam három lakót a házból, akik eskü alatt vallották, hogy Malcsák nyilas volt. Igy már rendben volt.

— A lakás üres?

— Tele van Malcsák bútoraival.

— Hát akkor? Mit akar tenni? Ki akarja dobni a szegény bútorokat, akik nem tehetnek semmiről?

— Nem kérem. Az én bútoraimra omlott a ház. Igénylem a bútorokat. Vigyázni fogok rájuk. Apjuk helyett anyjuk leszek.

— Akor ez a kérvény nem jó.

— Miért?

— Mert akkor az árvaszékhez kell címezni. XIII-as ügyosztály, alagsor 280. Ott benyujtja és kész. Mert egyébként jogosult.

És kidobott.

V. fejezet.

Benyujtottam. Onnan átküldték az iktatóba, onnan a számvevőségi ellenőrzésbe, onnan visszaküldték nekem azzal, hogy a kérvény rossz, mert azt, hogy elöljáróság, nagy E-vel kell irni. Egyébként azonban jogosult vagyok.

VI. fejezet.

Szerencsémre a Kösó-utcai ház udvarán egy fedett illemhely épségben maradt. Ide beköltöztem és elhatároztam, hogy szakitok az Elöljárósággal. Kicsi, de az enyém — gondoltam. Egészen otthonosan éreztem magam.

Ma reggel ki kellett költöznöm.

Malcsák Benő ugyanis megérkezett Grácból és szükséglakásomat kiigényelte a huga részére.

Ugyancsak kiigényelte bútoraimat a romok alól.

Az Elöljáróság azonban úgy döntött, hogy nekem kell kiásnom azokat, mert az enyémek voltak.

*

Egyébként azonban jogosult vagyok!

Kedves Zsidós Matyi!

Mint az V. kerületi Szunyogok Szabadszervezetének nem igazolt tagja, tisztelettel kérem szives támogatását az alábbi bonyolult ügyben.

1944 nyarán, a Dob-utca egyik sárgacsillagos házában megcsiptem egy Kohn Mór nevű egyént. Emiatt később, a Szálasi-rezsim idején súlyos kellemetlenségem támadt, mert a Bosnyák Zoltán vezetése alatt álló Zsidókutató Intézet kiderítette, hogy zsidó vér folyik ereimben. Igy kerültem ártatlanul a ghettóba. A felszabadulás után jelentkeztem az igazoló bizottságnál, ahol az elnök a következő kérdést intézte hozzám:

— Hol csípte ön meg azt a bizonyos Kohn Mórt?

— A nyakán — válaszoltam az igazsághoz híven.

— Szóval nyakoncsípett egy zsidót — enunciálta az elnök, — vagyis más szóval, nyilas volt!

A bizottság visszavonult és rövid tanácskozás után meghozta döntését: nem vettek föl a Szunyogok Szabadszervezetébe.

Mármost kérdem tisztelettel, mi a teendő? Szálasiék alatt zsidónak számitottam, most pedig nyilasnak. Testének melyik részén kell a jövőben megcsipnem Kohn Mórt, hogy következmények nélkül megússzam a dolgot? Tanácsát és segítségét kérem, kedves Matyi!

Alázatos tiszteletem! Barátság! Szabadság!

(A nem kivánt köszöntési forma törlendő.)

SZUNYOGH CSIPIKE

A másolat hiteléül:

Kálmán Jenő

Két úr a Gestapotól

Mindegy már! Élmény volt ez is,
Amit semmi se pótol.
Lakásomon becsengetett
Két úr a Gestapótól.

Éjfél volt. Könnyű kábulat
A két szem altatótól.
Mindég ilyenkor érkezik
A két úr a Gestapótól.

A szobalány jött kócosan
És reszketett a szótól,
Mikor az ajtómon beszólt:
Két úr a Gestapótól.

Még semmit magán nem viselt
A kézzelfoghatóból
A pár szó, elsuttogva, így . . .
Két úr a Gestapótól.

Pár szó. S minden keverve még
Álomból és valóból.
De belépett szobámba már
A két úr a Gestapótól.

Ilyen csámpás germánokat
Nem ismert még az ókor.
De persze géppisztolyt viselt
A két úr a Gestapótól.

Hol van, hol van a rádió?!
A „titkos leadó!“ Hol?!
És házkutatást rendezett
A két úr a Gestapótól.

Megéltem néha már ilyet,
De ez sok volt a jóból,
Minden fiókot összetúrt
A két úr a Gestapótól.

Megvizsgált bútort és edényt,
Az ágy alá valótól
Vázákig mindent megszagolt
A két úr a Gestapótól.

Aztán a fürdőszoba jött.
A szappan, fogmosópor.
Még a vécébe is benyúlt
A két úr a Gestapótól.

Titkos leadót nem talált
S e szomorú valótól
Dühtől torzultan távozott
A két úr a Gestapótól.

Szekrényemből két rend ruhát
— A békéből valókból —
S a pénztárcámat lopta el
A két úr a Gestapótól.

Most már holtan fekszik talán
Agyontaposva lótól
Egy német országút porán
A két úr a Gestapótól.

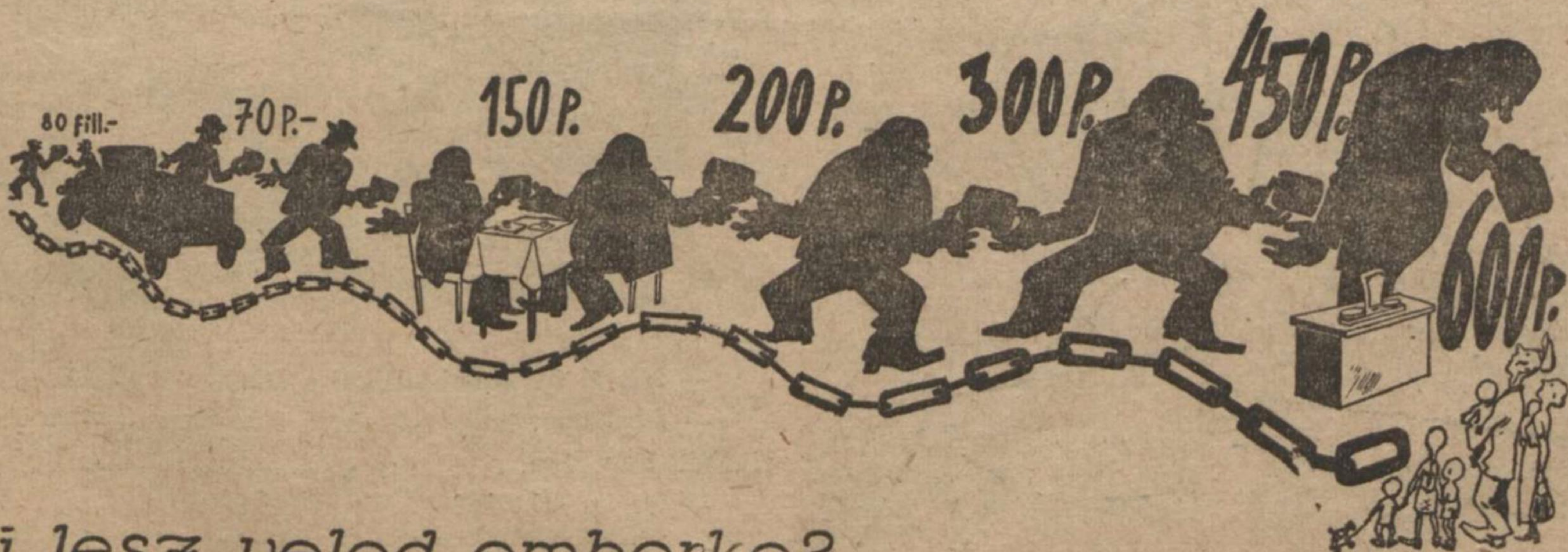
Ezért most azt kérem tehát
Egy arra haladótól,
Ha látja majd, hogy ott hever
Két úr a Gestapótól.

Ki két finom ruhát visel
Egy pesti jó szabótól,
Hát tudja meg, hogy ez az a
Két úr a Gestapótól.

A holmim küldje vissza majd.
S hogy milyen feladótól
Jön a csomag, hát írja rá:
Két úr a Gestapótól.

S megírni azért írtam ezt,
Hogy tudja az utókor,
Mit jelentett, mint fogalom:
Két úr a Gestapótól.

Békeffi István

Mi lesz veled emberke?

Behozhatatlan előny

— Naaa, Jenő... Tudja, hogy csak a villany miatt jöttem fel magához...

KINOS

— Olvasta? Újabb jele a békének: kilósruhát is vállalnak már a mosódák...

— Engem ez nem érdekel.

— Otthon mosat?

— Nem. Félkiló ruhám van összesen.

Bürokrácia az utcasarkon

A jó ember a koldusnoz:

— Itt van barátom két pengő.

— Sajnálom, nem fogadhatom el. Már hét órakor kaszszát csináltam!

— Mondd papa, a gázcsővak?

— Miből gondolod?

— Hát hogy Budáról Pestre át kell vezetni...

— Én vagyok a világon a legszerencsétlenebb ember...

— Miért?

— Most egy éve nősültem. Egy 52 éves lányt vettem el...

— Dehát miért?

— A 2000 hold hozományért...

Gyüjtsük az üvegcserepet

— Azt hiszem, őszre biztosítva lesz az üvegellátásunk...

— Miért ilyen optimista?

— A feleségem naponta két poharat vág a fejemhez.

Elcserélném gáztűzhelyemet villanyvasalóra. Esetleges válaszokat

„Olyan mindegy"

jeligére

Pincsi Póli

Irta: SZÉP ERNŐ

A hölgyet nem ismerem, csak látom, itt él a szemem előtt. Esztendők óta ugyanannak a szállodának lakói vagyunk. Se a kirgizek, se Bolivia indiánjai nem idegenebbek, mint azok, akik velünk egy fedél alatt élnek, szálloda fedele alatt és nem tartoznak az ismerőseink közé. Magányos hölgy P. P., már amennyiben se férfi, se gyerek nincs mellette; de vele van éjjel-nappal a Drági, az ő kicsi selyempincsije.

Elmenet vagy hazajövet sokszor haladok el P. P. meg a pincsi mellett; hallom, hallgatom, hogy társalog a hölgy a kutyácskával, vagyis csak a hölgy társalog, a pincsi soha egy szóval nem felel.

Egyszer ezt hallom:

— Már megint szaglászunk, mindig szaglászunk, sose fogunk leszokni? Odadörgölni az ő finom nóziját ahhoz a piszkos járdához. Nem hiszi el maminak, hogy tavaly is így kapta a betegséget, nem tudott aludni mami, míg Drági a klinikán volt, ezt a Drági persze már elfelejtette. Roppant sebesen beszél a hölgy, azért hallhatok ilyen sokat egyszerre.

Máskor meg ezt hallom:

— Nem megállani csak jönni szépen, rájuk se nézni, tudhatja, mennyire szereti mami a mai kisasszonykákat, meztelen a lábaszára, nemhogy a szája volna meztelen, úgy-e, meg a körme, úgy-e, az mind rúzs, rúzs és az utcán fényes nappal cigaretta, hálát adok az istenemnek, mit szólna hozzá, ha maminak volna most ilyen lánya, fúj, fúj, nem kell maminak csak a Drági, csak ez a szépséges krizantem.

Egy téli nap, mikor esett a hó, akkor is egyszerre találtunk a szálló kapuján kijönni; ernyőt nyitott a hölgy, a pincsi budájára elegáns, prémmel szegett flanelltakaró volt szíjjazva; lassan vonultam a járda szélin, hogy hallhassam P. Pólit.

— Csak a pucér talpacskája, csak attól fél mami, hányszor gondoltam a Dráginak hócipőcskét csináltatok és meg is rendelem, mit adok én a világra, Istenkém, csak most meg ne hűljön, egyem a finom lábanyomát, mint a kis csirkéé, mikor a friss havon tipeg, mint a virágocska, téli kicsi virág, nana, Drági jól viselni magát, fúj, fúj, Drági! mami meg fogja fürdetni, betakargatja mint a gyöngyszemet, úgy fog pihenni, bonbont kap, azután majd jó meleg leves.

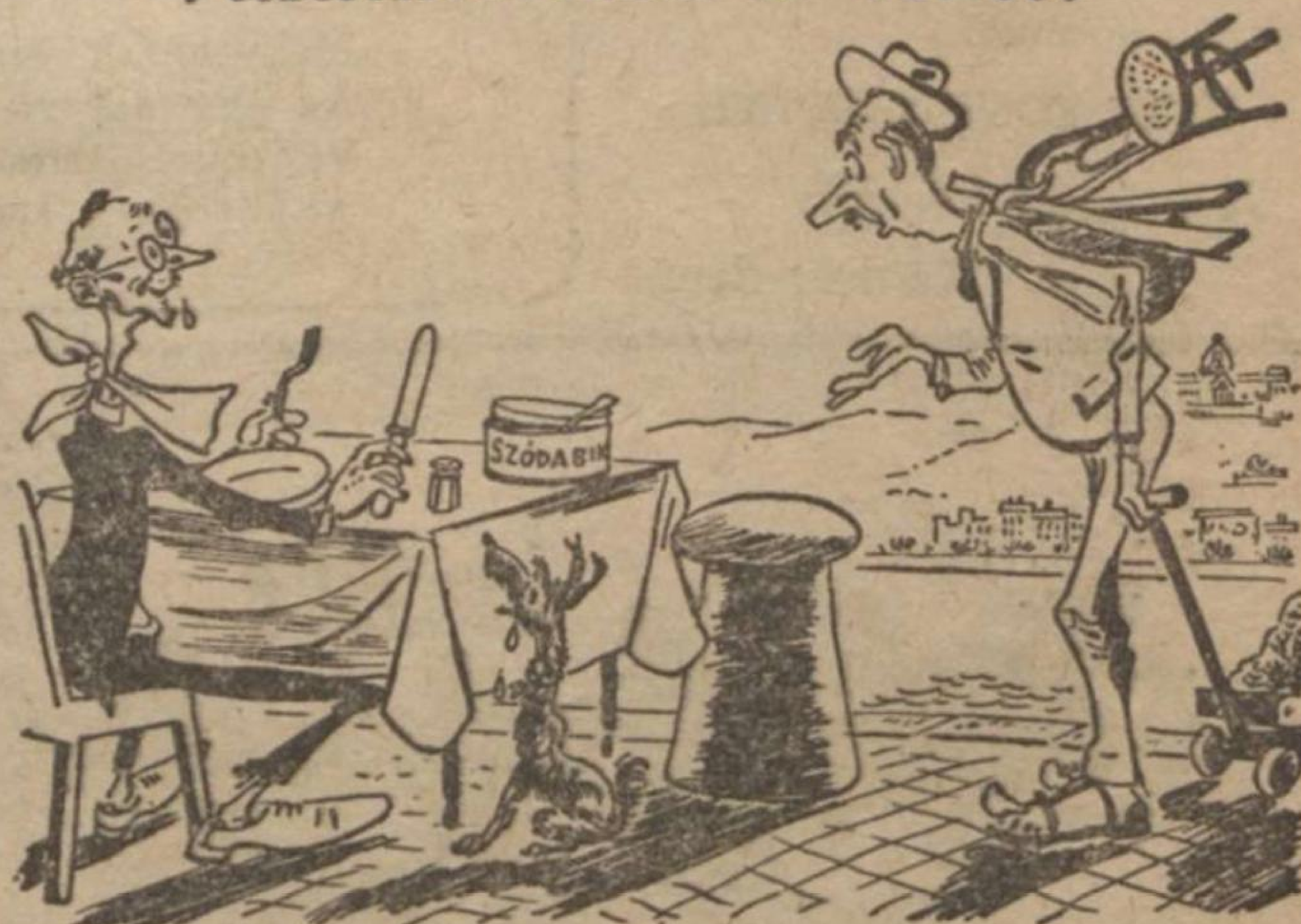
Találkoztam az életben ilyen hölgyekkel, mint Pincsi Póli; nem tudom elképzelni, hogy leánykák voltak, leányok; az Isten így teremtette őket, mint valami száraz, kemény művirágokat; sose voltak ők rügyecskék, sose fognak elhervadni.

Dupla fekete

— Szegény kicsi méreg, nem tudott megnőni...

Valamit hoz a víz...

— Mit ül itt késsel-villával a Dunaparton?

— Olvastam, hogy száz hajó élelmiszer érkezik Amerikából Európába.

— Na és érkezik?

— Nem. De a feleségem mindenesetre kihozza a spenótot.

Hidvéghy Ferenc paródiája.
(Alábbiakban kis csokrot mutatunk be abból az anyagból, ami A Reggel legutóbb meg nem jelent számából kimaradt.)

1 oldal — ingyen

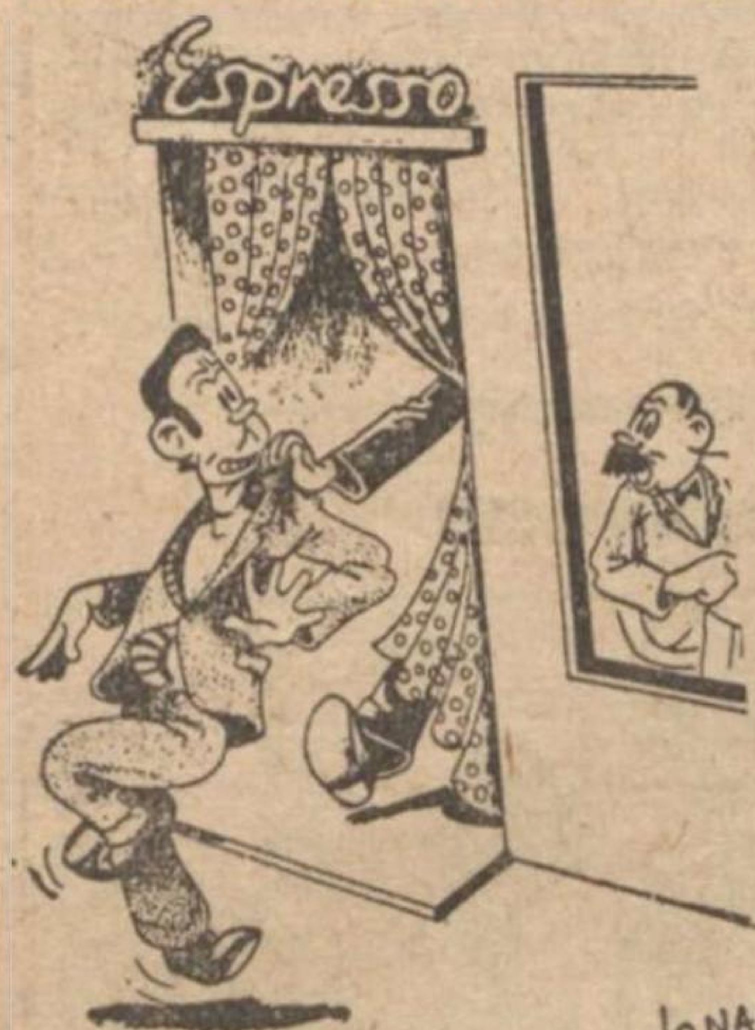
A REGGEL

Egy hijján XX. évfolyam
Ne szólj szám

OLYKOR MEGJELENŐ
FALIUJSÁG

1945. valamelyik napján

Razziázzák az espressókat és internálják a munkakerülőket

— De kérem, én nem csináltam semmit!
— Az volt a baj.

Meglepő felfedezés

— *Gratulálok Csobolya úr! Minden kétséget kizáróan megállapitottam, hogy — cukra van.*

Utcai világítás

— Nézd, Jancsiéknál még nem ég a villany, de ő megoldotta az ágyban-olvasás problémáját.

EB URA FAKÓ!

Irta: LÁZÁR MIKLÓS

Sok csodát láttam már ebben a gyönyörű mesterségben, amelyben már közel négy évtizede lobogok és hamvadok, mint egy cigarettavég... Igen, magyarok, ebben a folytonégő Meidinger-mesterségben sok csodát és sok csodabogarat láttam már. Ilyen csoda az a plakát is, amely az ebek és hasznothajtó állatok összeírását rendeli el. Eb ura fakó, — mozdul számon a tokaji követ koromból megmaradt kuruc dac és jól teszi. Az összeírt eb ura joggal fakó, mert az összeírásból bizonyára felemelt ebadó lesz, ebadta. Se kutyám, se macskám, de együttérzek a fakóravált arcú ebtulajdonosokkal. Sorsuk hasonlít a laptulajdonos sorsához: rám is kimondták az ebzárlatot. Ez se ujság már nekem.

Emberek, magyarok, sejtitek-é, hogy mennyiszer koppintottak munkásságom lobogó gyertyájára a különféle rendszerek? Hányszor próbálták már elfújni, kioltani ezt a lángot! Mennyiszer akarták már priznicbe szorítani azt a 40 fokos lázat, amellyel szerény főszerkesztői munkásságomat folytatom.

Most is ezt akarják. Most is össze akarják törni a tajtékzó hullámok partok és pártok közt hányódó sajkámat, A Reggelt, de tollam nem ismer se foltot, se félelmet. Ellenfeleim száma nem ijeszt meg, ha százan vannak, akkor se rejtem véka alá véleményemet róluk, keményen kimondom: nagy embernek, zseniális politikusnak és brilliáns publicistának tartom valamennyiöket. Támadóim mindegyike — és ezt szemükbe mondom —: kitűnő ember, a legjobb férj, a legönfeláldozóbb apa, a legszeretőbb rokon.

A toll, amely ezeket a szókimondó sorokat leírta, pártokon [illegible] szántja a papirost. Lázár [illegible]yok a pártok lakomáján, de ami a szívemen, az a számon és ami a számon, azt sose szánom, bánom. Erre kötelez a multam és erre kötelez A Reggel, amelynek minden millimétersorát az igazság tüze hevíti.

Béke soraimra.

Vásáry pénzügyminiszter leköszönt

A Reggel munkatársa ma reggel a pénzügyminisztérium épülete előtt elhaladva, az egyik emeleti ablakban megpillantotta lapunk közkedvelt informátorát, *Vásáry* István pénzügyminisztert. Tisztelettel nyultunk kalapunkhoz és emeltük fel példányszámunkat, mert sejtettük, hogy *ebből ismét sláger lesz.* Nyertünk. Az ablakon kitekintő pénzügyminiszter barátságosan fogadta üdvözlésünket és szívélyesen *leköszönt* munkatársunknak.

— Megírhatjuk ezt? — kérdeztük izgatottan.

— Miért ne? — felelte közvetlenül a miniszter úr és eltünt az ablak mögött. Vele együtt eltünt a zsír, a cukor és a liszt is.

Reggeli sóhaj

Irta: Csinos Ernő

Mikor én kisfiú voltam
A Reggeltől nem drukkoltam,
Volt szalámi, téli, nyári,
Téli, nyári, téli, nyári
S nem volt miniszter Vásáry.

De azóta felserdültem,
A Reggelhez bekerültem,
Cikket irok, néha verset,
Néha verset, néha verset,
De nem érzek ehhez merszet.

Mert ha interjút hoz kedvvel
Vásáry úrtól A Reggel,
Ugy érzem, kár minden percért,
Minden percért, minden percért!
Mit vehetek már e versért?

Rendben van ez így?

Tisztelt Szerkesztő úr!

A Reggel pár hét előtti számában elsőoldalas híradás jelent meg arról, hogy *„Németország kapitulált."* Az ügy végtelenül kínos következményekkel járt számomra, mert *aznap nem került kezembe A Reggel és gyanutlanul folytattam a háborút.* Pár nap mulva értesültem csak arról, hogy *A Reggel* már döntött az ügyben és egyszerűen schlusst csinált a háborúval. Képzelheti Szerkesztő úr, mit kaptam népemtől a többnapos késésért. Azzal vádoltak, hogy nemcsak a háborút passzoltam el, hanem a békét is ellazsáltam.

Rendben van ez így, Szerkesztő úr?

Tisztelettel

Dönitz ex-Führer II

Voltak jó emberek is....

Aki nem látott semmi rosszat a Reggel szenzációiban

Kizárólag a tárgyi igazság kedvéért írtuk meg ezt a riportot, nem mintha fogytán volnának már a jó emberek és nem lett volna más tippünk a hétre.

Abból az alkalomból, hogy egyesek körében olyan nagy felzúdulást keltett A Reggel néhány szenzációja, felkerestük **Iksz Ipszilon** egyszerű, de nemes szívű kosárfonót és csendesen elbeszélgettünk vele.

— Kegyed is annyi rosszat látott **A Reggel** legutóbbi slágereiben? — vetettük fel nyiltan a kérdést.

— **Én nem láttam semmi rosszat A Reggelben,** — felelte a jóember. — **Abszolute semmit nem láttam benne,** — hangsúlyozta nyomatékosan.

Szavai annyira meggyőztek bennünket, hogy nem is faggattuk tovább. Ide írjuk a jó ember pontos címét is: Iksz Ipszilon kosárfonó, **a Vakok Intézetének gyámoltja.**

NOTESZ

1.

Az új akadémiai tagságokra a notesz értesülése szerint sok ifjú írónknak fáj a foga.

•

Fogfájását gyorsan elmulasztja a Piszlicsár-pasztilla. Már ismét kapható. Ezt követelje.

2.

Bárdos Artur egyik reggel így szólt a Belvárosi Színház társalgójában:

— Különös éjszakám volt tegnap.

— Hogy-hogy?

— Azt álmodtam, hogy telt házam volt.

•

Sorbaállások elkerülése végett előre váltsa meg színházjegyét a Potya jegyirodában. Gubacsi-út 198/c.

Itt a keddig érvényes közmunkarendelet

A napokban lobogóhajú fiatalember jelent meg a szerkesztőségünkben.

— Lángész Lajos vagyok — mutatkozott be —, elhoztam a legújabb közmunkarendeletet. Sikerült ezt a kérdést teljesen megoldanom. Leközlik?

— Ha komoly, nagyon szívesen. Mert mi csak a komoly közmunkatervezeteken tudunk mulatni.

— Tessék.

Elolvastuk. Láttuk, hogy komoly, tehát közreadjuk.

*

KÖZMUNKARENDELET

1. Mindenki köteles közmunkát végezni 14 és 70 éves kor között.

2. Akik közmunkára nem alkalmasak, azoknak másféle módon kell megfelelő pihenőt biztosítani.

3. Mentesek a közmunka alól:

a) Orvosok, ügyvédek, ujságírók, mérnökök, kereskedők, iparosok, munkások, ügynökök és magántisztviselők.

b) Mentesek továbbá azok, akik az a) pontban nem szerepelnek (színészek, kötéltáncosok, állathangutánzók és balbekkek), de csak abban az esetben, ha akarják.

4. Mindenképpen kötelesek közmunkát végezni:

a) Az állami és városi tisztviselők. Ezek ott dolgoznak, ahová be vannak osztva.

b) Kötelesek közmunkát végezni a kivándoroltak, a külföldön élők és az elhúnytak.

A közmunkára kötelezetteknek jogukban áll kötelezettségüket megváltani. A közmunkaváltság díja egységes. Havonkint fizetendő az évi tiszta jövedelem. A váltság fizetése alól felmentetnek:

1. Azok, akik közmunkára kötelezettek.

2. Azok, akik közmunkára nem kötelezettek.

Az így befolyt összegeket elsősorban a romok elhordására kell felhasználni. Ez történhetik:

a) Vödörrel.
b) Taligával.
c) Kocsival.
d) Sehogy.

Aki ezt a rendeletet megszegi, kötöznivaló bolond.

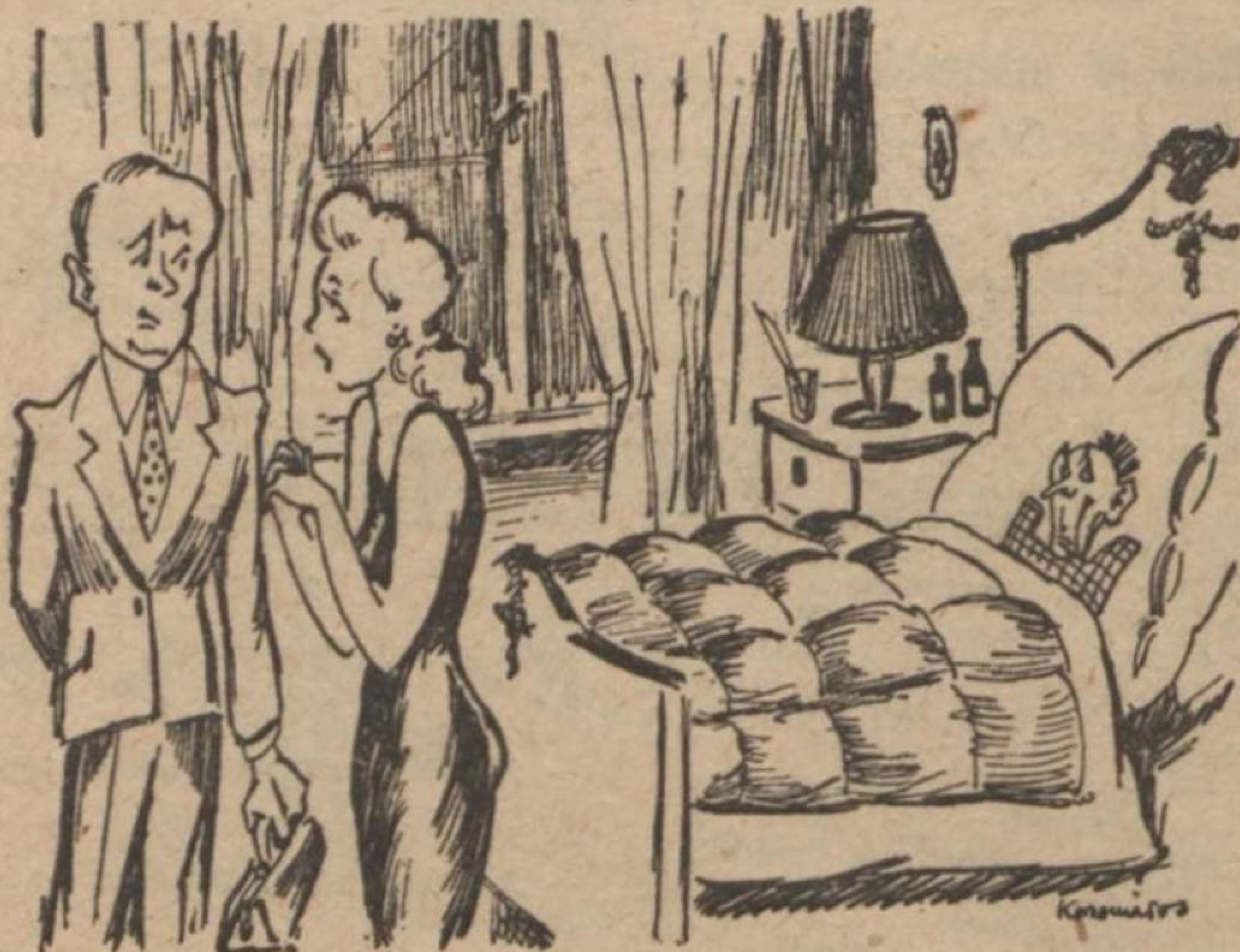
SPIRITISZTA SZEÁNSZON

Pesti polgár: Felkérem Beethoven Lajos egykori zeneszerző szellemét, hogy sürgősen jelentkezzék körünkben.

Beethoven (síri hangon): Itt vagyok!

Pesti polgár: Uram, nem lenne kegyes megmondani, hol tudott ön annyi Simphoniát szerezni?

Agónia elővételben

— *De rossz bőrben van az ura! Beoltották tífusz ellen?*

— *Nem. Most fogják.*

Ludas Matyi gondot okoz

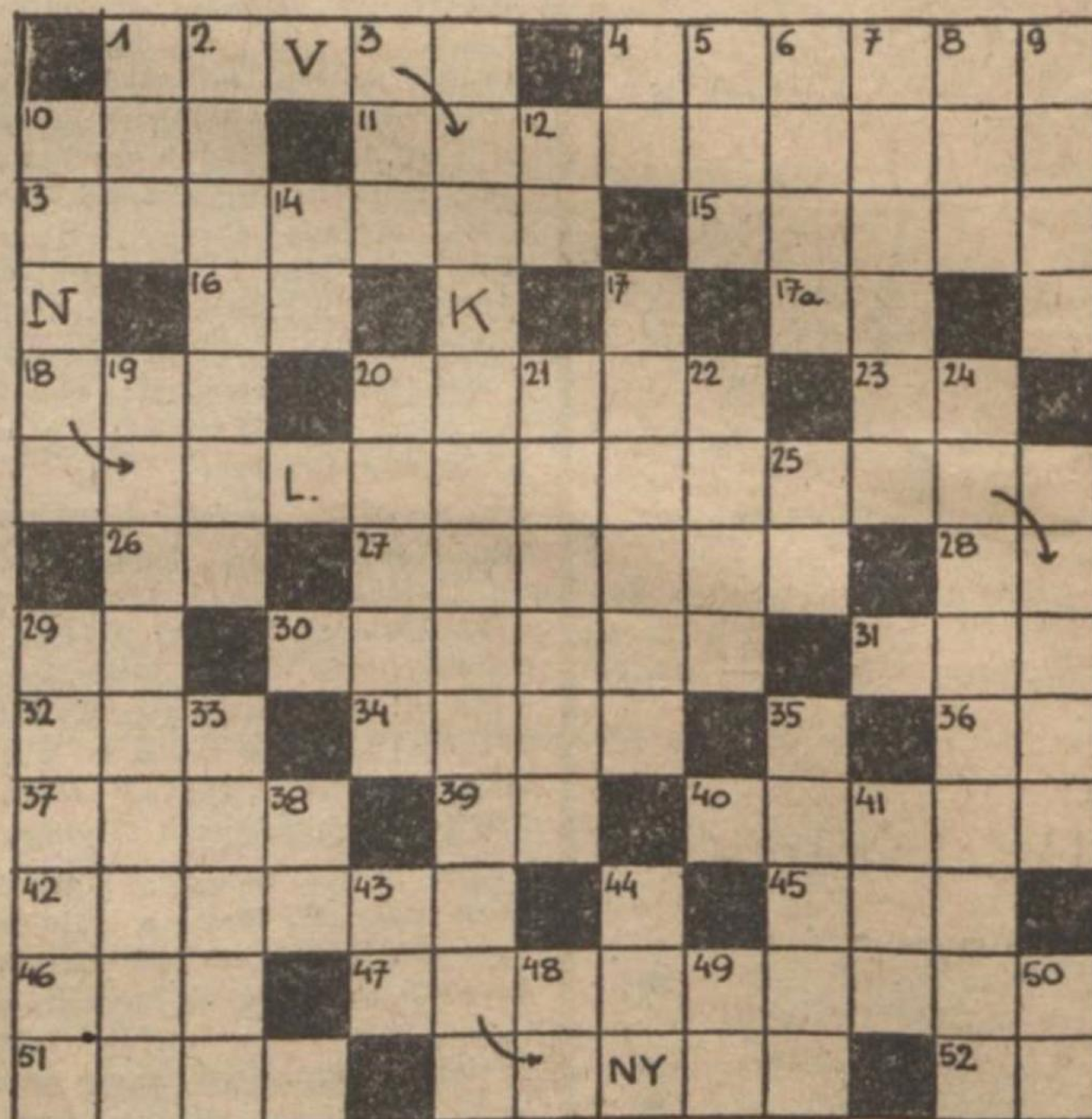
Akár a keresztrejtvény, akár a képrejtvény megfejtését legkésőbb június 1-ig tessék beküldeni szerkesztőségünkbe. A cimzésnél külön ráirandó: Rejtvény! A helyes megfejtők között szép könyvjutalmakat sorsolunk ki. — A megfejtést és a nyertesek névsorát 4. számunk közli.

Heti képrejtvény

Báró Platsch Ubul sóhaja a földosztás után

a vízsz. 1 és függ. 10 sorokban

VIZSZINTES:

4. Kerüli a harcot
10. Veszprémi ifjúsági egylet
11. Edényke, amit a szesztilalom számüzött
13. Valamely tett rúgója
15. Alsóbb iskola
16. Időegység
17/a. Ami ma már senkit sem érdekel
18. . . . kotikum
20. A tűző napfény
23. Magyar mondai alak
26. Dátumrag
27. Cserkész szerszám
28. Helyhatározó
29. Köbcenti
30. Nem én e? ahogy Pesten mondják
31. Féltucat
32. Szl . . . nia
34. Gyomorégés ellen?
36. Balassa Imre
37. Színvonal
39. Gomb közepe
40. Nagyértékű valami, elavult írásmóddal
42. Szoros hármasszövetség
45. Mássalhangzó
46. Viziállat
47. Isa — ez vagyunk...
51. Szántóföld — latinul
52. Az egyik világ

FÜGGŐLEGES:

1. Német számnév
2. Léhán, könnyelműen
3. Van — idegen nyelven
4. A Ludas Matyi írójának névbetűi
5. Kérdés, hogy csorbítatlan
6. Lepuffant
7. Megszólítás (még hozzá bizalmas)
8. N. L. M.
9. Kimásol
12. AAAA
14. Papírforma
17. Lapunk első oldalán látható
19. Remek illata van
20. A jövőbe lát
21. Ne zavarjátok meg . . .
22. Mi ketten
24. Írói képzelet szülöttje
25. Teleki Sándor
29. Rekontra lesz belőle?
33. Ádámka hitvese
35. Goethe utolsó szava volt
38. Gyereksírás
41. N. S. A.
43. . . ort
44. Hullámok útján terjed
48. Igekötő
49. Vissza — ás
50. Képző